

(...)

Odaértünk a zuhanyozó bejáratához, de nem mentünk be az épületbe, hanem visszalopakodtunk a konyha mögé. Izgatottan leskelődtünk. Kisvártatva megjelent Pál Laura. Körbekémlelt, majd intett a többieknek. Kukucska Mari és Kukucska Rozi kisiettek a konyhaajtón, és fürge léptekkel megindultak Pál Laura után. Ásóval a hónuk alatt a hatalmas tábori kapu felé igyekeztek. Lopkodva követték őket. Behúzódtunk egy-egy fa mögé, behasaltunk a bokrok alá, megbújtunk a faházak árnyékában. A kapun túl már könnyebb dolgunk volt. Megvártuk, amíg Pál Lauráék eltávolodtak az erdőben, és akkor mi is elindultunk. Óvatosan lépkedtünk, és csak suttogva tájékoztattuk egymást a veszélyről. Olyanokat mondtunk, hogy „Vigyázz! Most megálltak!” meg hogy „Jön valaki! Hasalj!”. De végül is minden baj nélkül eljutottunk a temetőig. Pál Lauráék megálltak a templom tövében, és tanakodva összedugták a fejüket. Elrejtőztünk egy fa mögé, és szemmel tartottuk őket.

Pál Lauráék körbejárták a templomot, majd újabb megbeszélést tartottak. Végül úgy döntöttek, hogy három különböző helyen kezdenek ásni a kincs után. Elhelyezkedtek egymástól néhány lépésnyi távolságra, majd munkához fogtak.

– Most! – súgtam Somfai Gézának. – Támadj rájuk!

Somfai Géza a fejére húzta Mészáros Emőke pólóját, ám azonnal le is kapta a fejéről.

– Nem látok semmit! – suttogta idegesen.

– Akkor vágj ki rajta két nyílást a szemednek! – tanácsoltam fojtott hangon.

Somfai Géza szót fogadott. Elővette a bicskáját, és két jókora nyílást szaggatott a póló anyagán. Majd a fejére húzta, és megmutatta nekem az eredményt.

Roppant elégedett voltam! Somfai Géza valóban úgy festett a fekete pólóval a fején, mint egy kóbor lovag, közvetlenül a lefejezés előtt. Ám akkor bámultam csak igazán, amikor Somfai Géza még a szürke pokrócot is a vállára terítette, amit a táborból cipeltünk magunkkal! „Hős lovag! – gondoltam magamban. – Bátor, hős lovag!”

Somfai Géza intett nekem, és óvatosan megindult a lányok felé. Lopva követtem őt, mert nem akartam lemaradni a rémült sikoltozásról, amit hamarosan Pál Lauráék rendeznek majd, amint rájuk huhog a kóbor lovag szelleme!

Pál Lauráék olyannyira elmerültek a munkában, hogy észre sem vettek bennünket, pedig már olyan közel voltunk hozzájuk, hogy akár meg is érinthettük volna a vállukat. A templom falához húzódtam, szinte teljesen eltűntem az egyik falmélyedésben, és izgatottan vártam a bosszú édes pillanatát!

Fel is hangzott hamarosan Pál Lauráék rémült sikoltozása, de nem a kóbor lovag szellemétől ijedtek meg, hiszen észre sem vették Somfai Gézát, aki már éppen nyitotta a száját, hogy elhörögje az alaposan begyakorolt mondatot: „Pusztuljatok a kincsemtől, galád, alávaló népség!”, hanem sokkal inkább a templomszolgától rettentek halálra, aki, amint megpillantotta az engedély nélküli ásatást, egy hosszú botot ragadott, és ordítva rárontott a három halálra rettent kincsvadászra. Somfai Géza ijedten behúzódtott egy fa mögé, onnan figyelte a menekülő Pál Laurát meg a Kukucska ikreket, akik elhajigálták az ásóikat, és lélekszakadva trappoltak az erdő irányába, a hadonászó, ordító templomszolga elől.

Amikor már jó messzire jártak, gondoltam, előjöhettek a rejtekhelyemről. Elrugaszkodtam a faltól, ám ekkor valami szörnyűséges dolog történt! A talpam alatt megnyílt a föld, és én egy

mélységes mély gödör fenekére zuhantam. Az ijedtségtől percekig szólni sem tudtam. Végigtapogattam magamat, vajon nem törött-e el kezem-lábam, majd nyögve felemelkedtem a földről. A fejem fölött négyzet alakú nyílás tátongott, s a résen át beszűrődő fényben alaposan szemügyre vehettem a vermet, amelybe beleestem. Poros ládák sorakoztak a fal mentén, a verem közepe üres volt, csupán a vasfedő hevert a földön, amely eredetileg a nyílást takarta. Hirtelen eszembe jutott, hogy segítségért kellene kiáltanom! Mély levegőt vettem, és rázendítettem:

– Segítség! Itt vagyok! Segítség!

Kisvártatva Somfai Géza feje hajolt a nyílásba. Letépte a fejéről a fekete maszkot, és alaposan szemügyre vett engem a gödör mélyén.

–Te vagy az, Lufi? – kérdezte meghökkenve. - Hogy kerülsz te oda?

– Lezuhantam.

– Nem történt semmi bajod?

– Szerencsére nem. Segíts kijutni innen!

Somfai Géza benyújtotta karját a nyíláson. A magasba nyújtóztam, de nem érhettük el egymást, legalább egy méter távolság volt még kettőnk között.

– Szerzek egy kötelet! – ígérte Somfai Géza, és eliramodott a gödörtől. Nemsokára előkerült, és bánatosan közölte.

– Nincsen kötél sehol.

– Akkor keress egy hosszú botot! Az is jó lesz! – tanácsoltam.

Somfai Géza megint eltűnt, majd ismét előbukkant.

– Botot sem találok – sóhajtotta.

– Akkor most mi legyen? – kérdeztem rémulten.

– Hívok segítséget! – mondta Somfai Géza, felpattant a földről és futásnak eredt.

– Ne hagyj itt! – kiáltottam rémulten. – Ne hagyj itt, kérlek!

Egy ideig még hallottam Somfai Géza távolodó lépteit, majdcsönd lett. Szívdobogva tekintettem körül a veremben. Eszembe jutott a temető, meg a kóbor lovag szelleme. A poros ládákat néztem, és arra gondoltam, talán lefejezett lovagok szétporladt csontjait takarják, és egész testemben reszketni kezdtem. A nyílásra pillantottam, amelyen keresztül az ég egy darabja látszott, és arra gondoltam, hogy mi lesz velem, ha nem jön értem senki, ha itt maradok éjszakára a mélységes mély gödör fenekén, és a sötét égen egyszer csak előbukkan a telehold?

(...)